

РЕШЕНИЕ

№ 746

гр. София, 07.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 13.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **12825** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. Б. Н. срещу Заповед № РД-50-09-541/13.11.1987 г. на главния архитект на [населено място], с която е одобрен застроителен, регулационен и кадастрален план на [населено място], в частта, относно имот с кадастрален номер 11394.1795.940 по КККР на [населено място], одобрена със Заповед № РД-18-1/03.01.2011 г., с номер по предходен план 940, кв. 57, парцел III (УПИ III-940) по плана на [населено място] и във връзка с Решение № 14895/05.11.2019 г. на ВАС, Второ отделение, по адм. дело № 1038/2019 г.

В жалбата се навеждат доводи за нищожност на оспорената заповед. Изложени са съображения и за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. По същество твърденията са, че е липсвало фактическо основание за издаване на процесната заповед, със същата незаконосъобразно били отнети части от имот, собственост на жалбоподателя. След връщане на делото за ново разглеждане, с допълнение към жалбата Н. иска прогласяване нищожност на заповедта. Описва фактическата обстановка по извършена делба на процесния имот, като отново навежда доводи за грешка или умишлено навлизане чрез изготвената заповед, в границите, установени съгласно извършената делба, в нейния имот чрез отнемане на площи от него за сметка

на съседен имот. Липсвали правомощия за изготвяне на заповед за промяна на имотни граници.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата. Заявява, че главният архитект не може да премества имотни граници. Същият е превишил правомощията си и поради това се иска оспорената заповед да се прогласи за нищожна.

Ответникът – главният архитект на [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. Д., оспорва жалбата. В съдебно заседание представя извадка от цифровия модел на кадастралната карта и регулационните планове в обхвата на УПИ III, видно от която след изменението 2015 г. регулационните граници са предвидени в съответствие с имотните граници. Заявява се, че е изменен регулационният план в частта на УПИ III на кв. 57 на [населено място], точно в обхвата, в който се иска нищожността на плана от 1987 г. Допълва се, че след съдебен контрол заповедта е потвърдена и влязла в сила. Счита се, че към настоящия момент липсва правен интерес за обжалване на заповед, която вече е отменена. Твърди се, че жалбата е недопустима, тъй като не е налице правен интерес от обжалване на заповедта, поради нейното последващо изменение, поради което се иска прекратяване на производството. В условията на алтернативност, се навеждат доводи за неоснователност на жалбата и се иска нейното отхвърляне като подадена срещу законосъобразен акт, който е издаден от компетентен орган. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни – В. А. А., С. А. А. и Надежда Б. А., чрез процесуалния им представител адв. М., оспорват жалбата и молят същата да бъде оставена без уважение. Сочи се, че поради изтичане на преклузивните срокове не може да се разгледа и оспорва материалната законосъобразност на процесната заповед. Предмет на производството може да е само наличието на основания за прогласяване на нищожност на обжалвания акт. Допълва се, че по делото са представени доказателства за издаване на заповедта от компетентен за това орган. Претендират се направените по делото разноски.

СГП, редовно призована, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят се легитимира като собственик на недвижим имот с кад. ид. 11394.1795.940 по КККР на [населено място], одобрена със заповед № РД-18-1/03.01.2011 г., с номер по предходен план 940 (347), кв. 57, парцел III (УПИ III-940), с площ от 883 кв.м., с административен адрес: [улица], [населено място], р-н В., [населено място], придобит съгласно нотариален акт № 149, том LXIV, рег. № 18962, дело 15408/1998 г. (непредставен по делото). Имотът е придобит от Фиданка К. П..

С кадастралния и регулационния план, одобрен със заповед № 308 от 05.08.1959 г., за имот пл. № 619 са отредени два парцела: I-619 и Ia-619. С доброволна делба, съгласно Протокол от 27.08.1974 г. имотът е разделен, като западния дял - парцел I-619 с площ от 800 кв.м. се дава в дял на В. К. П., а източния – парцел Ia-619 с площ 793 кв.м. в дял на Фиданка К. П.. В последващия кадастрален план от 1982 г. двата дяла са нанесени

със самостоятелни кадастрални номера: парцел I-619 с пл. № 941 и парцел Ia-619 с пл. № 940.

Със заповед № РД-50-09-541/13.11.1987 г. е утвърден регулационния план на [населено място], който предвижда регулационната граница между двата имота да мине по заснетата и отразена в кадастралния план от 1982 г. имотна граница. Оспорената заповед е издадена от главния архитект на [населено място], на основание чл. 74 от Правилника за прилагане на Закона за териториалното и селищно устройство (ППЗТСУ, отм.) и Протокол № 19, статия 4 от 24.09.1973 г. на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет (ИК на СНС). Чрез процесния административен акт се одобрява застроителния, регулационният и кадастрален план на [населено място].

По делото е представена преписката по издаване на заповед № РД-50-09-541/13.11.1987 г., вкл. Окончателен проект от 1984 г. на К. „С.“ – СНС, възлагателно писмо №ГП-33-04-99/82 г. от 30.10.1983 г., протокол от 14.12.1984 г. на Съвета по архитектурата и благоустройството при У. и копия на съответните планове. При новото разглеждане на делото, във връзка с изпълнение на задължителните за настоящата съдебна инстанция указания на ВАС, настоящият съдебен състав е изискал представянето на доказателства за установяването на релевантния факт, а именно - за оправомощаване на органа, издател на акта и по-конкретно за делегиране на правомощия. Представено е, от страна на ответника по делото, заверено копие от „Държавен архив“ С. на протокол № 19, статия № 4, т. 2 от 24.09.1973 г. на ИК на СГНС (л. 17 – 30 по делото).

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Въпросът за наличието на правен интерес от страна на жалбоподателя е решен с необжалваем съдебен акт. Доколкото се иска прогласяване на нищожност на административен акт, съгласно чл. 149, ал. 5 АПК, същото не е обвързано със срок. Както и върховният съд е отбелязал, за оспорвания е налице правен интерес от обжалването, съгласно Тълкувателно решение (ТР) № 3/16.04.2013 г. по тълк. дело №1/2012 г. на ВАС, доколкото понастоящем същият е собственик на имот, засегнат от плана в оспорената му част. Съгласно посоченото ТР, при оспорване на административните актове с искане за обявяване на нищожност, правният интерес се преценява към момента на подаване на жалбата. Вярно е, че към момента на издаване на оспорения акт, оспорващата Н. Н. не е била собственик на имота, предмет на делото, но това не е основание да се приеме, че след като към настоящия момент се легитимира като такава, същата няма правен интерес от оспорването. От мотивите на ТР следва изводът, че макар оспорващият да не е бил собственик към датата на издаване на акт, след като е такъв към датата на подаване на жалбата, за него е налице правен интерес от подаване на жалбата. Както и ВАС е посочил в Решение № 14895/05.11.2019 г. на ВАС, Второ отделение, по адм. дело № 1038/2019 г., Н. Н. е имала правен интерес да иска обявяване на нищожност на процесната заповед.

Съдът намира, че е налице правен интерес, въпреки безспорно установения факт относно наличието на последващ регулационен план за имота, доколкото същият е изработен именно на база на одобрения с процесната заповед, като при евентуално установяване на нищожността му, същото би могло да бъде предпоставка за изменение, отмяна и пр. и на действащия такъв.

Извън предмета на настоящото производство остават въпросите, касаещи

законосъобразността на оспорения административен акт и всички наведени в тази посока възражения от страна на жалбоподателя не следва да бъдат разглеждани и обсъждани. Съдът разглежда жалбата само в частта относно претендираната нищожност на процесната заповед.

Жалбата срещу Заповед № РД-50-09-541/13.11.1987 г. на главния архитект на [населено място], в частта относно искането за прогласяване на нищожността ѝ, е неоснователна по изложените по-долу съображения:

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост:

1. Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. С оспорената в настоящото производство Заповед № РД-50-09-541/13.11.1987 г. на главния архитект на [населено място] е одобрен застроителен, регулационен и кадастрален план на [населено място] и В.З.В. по черните линии и надписи с корекции по оранжевия цвят в граници: ж.п. линията С.-П., парк В., завод „К. звезда“, шосето за [населено място], без квартали 6 и 7. Заповедта е издадена на основание чл. 74 ППЗТСУ, отм. и Протокол № 19, статия 4 от 24.09.1973 г. на ИК на СНС. Съдът счита, че процесният по делото акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 74 ППЗТСУ, отм. (изм. ДВ. бр. 48 от 21 юни 1985 г.) председателят на изпълнителния комитет на Столичния народен съвет одобрява застроителни и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикалното планиране, кварталноластроителни и силуетни планове и други подробни планове за цялата територия на Столичния народен съвет с изключение на плановете, посочени в ал. 1, т. 1 на предходния член. Според чл. 20, ал. 2 ППЗТСУ, отм. когато кадастралният план не е одобрен до изработването на застроителния и регулационния план, той се обявява, разглежда и одобрява от органите при условията и по реда, предвидени за застроителния и регулационния план. В случая кадастралният план е одобрен заедно със застроителния и регулационния, следователно компетентен по одобряването му е органът по чл. 74 ППЗТСУ, отм. С чл. 184, ал. 1 ЗТСУ (изм. - ДВ, бр. 36 от 1986 г.) е предвидена законова възможност за делегиране функциите на председателя а ИК по одобряване и изменение на подробни устройствени планове на други длъжностни лица, а именно - заместник-председател на изпълнителния комитет и на главния

архитект (инженер) при народния съвет. Алинея втора на същата разпоредба пък предвижда изпълнителният комитет на Столичния народен съвет може по същия ред да предостави функции по предходната алинея на съответния заместник-председател, на главния архитект на С., на началника на управление „Архитектура и градоустройство“ при Столичния народен съвет и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети, а функции на главния архитект на С. - на началника на управление „Архитектура и благоустройство“. Представени по делото са доказателства за делегирани правомощия, а именно – протокол № 19, статия № 4 от 24.09.1973 г. на ИК на СГНС. Съгласно него се предоставят правата на председателя на ИК на СГНС по териториално и селищно устройство на главния архитект на С., като в т. 2 изрично се предвижда предоставянето му, на основание чл. 184 ЗТСУ, на правата съгласно приложение № 4. В т. 1 от списъка изрично е предвидено, че главният архитект на С. упражнява правата, предоставени по ЗТСУ и ППЗТСУ на председателя на ИК на СГНС, по чл. 74, ал. 1 ППЗТСУ да одобрява застроителни и регулационни планове. Заповедта, следователно, е издадена от компетентен орган и липсват основания за прогласяване на нейната нищожност.

2. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока. Съдът приема, че в случая са спазени изискванията за валидност на административния акт – издаден е в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК.

3. Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липсва на кворум). Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос. В случая волеизявление е налице, като краен акт, с приложена към него графична част, следователно не може да обоснове извод за нищожност на процесуално основание.

4. Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. - нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато

акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост. Посочените от жалбоподателя незаконосъобразни действия по отнемане на площи от имота ѝ в полза на съседен имот биха били нарушение, свързано с евентуална незаконосъобразност на оспорената заповед, която не е предмет на изследване в настоящото производство, но не биха довели до нищожност на акта.

За пълното на изложението следва да се посочи, че към датата на постановяване на настоящото съдебно решение, последващо издадена Заповед № РД-09-50-947/26.11.2015 г. на Главния архитект на Столична община, касаеща процесния имот, след съдебен контрол е потвърдена и влязла в сила с окончателно съдебно решение от 12.11.2018 г. По силата на чл. 136, ал. 3 ЗУТ, действието на съответния предходен устройствен план се прекратява от деня на влизането в сила на новия или изменения устройствен план. Посоченото води до извод, че регулацията на процесния имот е според тази заповед и че действието на Заповед № РД-50-09-541/13.11.1987 г. на главния архитект на [населено място] се е прекратило.

5. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Предвид изложеното и като провери оспорения акт на основание чл. 168 АПК, съдът в настоящия състав намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, като при издаването ѝ не са допуснати толкова съществени нарушения, които да обосновават нейната нищожност.

С оглед изхода на спора претендираните от ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да му се присъдят в минимален размер от 100 лева, определен съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Искане за присъждане на разноски е направено и от заинтересованите страни, като предвид изхода на делото, и на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК, такива следва да им се присъдят в размер на 650 (шестстотин и петдесет) лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 48-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Б. Н. срещу Заповед № РД-50-09-541/13.11.1987 г. на главния архитект на [населено място], с която е одобрен застроителен, регулационен и кадастрален план на [населено място], в частта, относно имот с кадастрален номер 11394.1795.940 по КККР на [населено място], одобрена със Заповед № РД-18-1/03.01.2011 г., с номер по предходен план 940, кв. 57, парцел III (УПИ III-940) по плана на [населено място].

ОСЪЖДА Н. Б. Н. да заплати на Столична община сумата 100 (сто) лева –

юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Н. Б. Н. да заплати на В. А. А., С. А. А. и Надежда Б. А. сумата 650 (шестстотин и петдесет) лева – разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: